

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۲/۰۲

سلطان جان کلیوال

څنگه او د چا سره سوله؟

څلویښت کلنه جگړه چې دوه مکمل نسلونه یې د خپل اور په لمبو کې را لوی کړل، د ټول هیواد بڼه یې داسې بدله کړه چې نه یواځې د بشری کړو وړو اثار یې په بشپړه توګه له منځه یوړل، بلکې زموږ د بشکلی هیواد هغه طبیعي ښکلا یې چې لوی الله (ج) ورته پیرزو کړی وه، د هغه د تاریخي عظمت سره چې هرکال به ورته د پیرو کمو خدماتو سره سره بیا هم په سلګونوزره سیلانیان د نوری دنیا څخه دلیدلو ته راتلل، داسې تباہ او برباد کړل چې بیا رغونه به یې یا امکان و نه لری او یا به هم ډیری اوږدی زمانی ته اړتیا ولری. دا تباہ کونکې جگړه د وطن د دوه قومونو، دوه سیاسي یا مذهبي ډلو، د دوه ژبو د ویونکو، د دوه سیمو د اوسیدوګو او یا یواځې د هیواد په دننه کې د میشته خلکو ترمنځ جگړه نه ده، بلکې که د لری مبالغې په قیلولو سره ورته و ګورو نو دا داسې یوه مغلقه او بی مثال جگړه ده چې تقریباً ټوله دنیا، د ټولې دنیا سیاسي او مذهبي جوړښتونه او سیستمونه پکې په یوه بڼه نه یوې بڼې سره را ګډ شوی او برخه یې پکې لرلی ده. که د دی جگړې اوږوالی، انسانی او مالی زیانونو او ټولو ابعادو ته په ژوره توګه و کتل شي نو په پوره ډاډ سره داسې ادعا کیدلی شي چې، د نری د عمومي جنګونو نه وروسته، د تیرو دری څلورو پیړیو په زمانه کې تر ټولو نورو جنګونو نه، ناوړه او تخریبی جگړه ده.

خیر! که هرڅومره د دی بی ډوله جگړې او د هغې د بدو محصلو په هکله خبری وکړو نو کتابونه به پک شي او کیسې به یې پای ته و نه رسیری. خو اوسنی حالات داسې دی چې د تیری او له لس کلنې جگړې د ختمیدو د پاره د دی دورې د جگړې اصلی پیلونکی هیواد یعنی د امریکا د متحده ایالاتو دولت په ظاهره کې افغانانو او نړیوالو ته یو شین څراغ ور ښولی او پتیلی ده چې دا جگړه پای ته ورسوی. افغانان چې لوی او واړه یې ټول یواځې د دی وحشیانه جنګ د ختمیدو هیله من دی په پوره علاقه مندی سره زیار کاري چې د جنګ د ختمیدو او د دوی جگړه زپلی هیواد ته د سولې د راتلو د پاره د دی پروسې سره هر ډول مرسته وکړی، خو ستونزه داده چې د امریکا دولت، افغان دولت ته د سولې په روانو خبرو کې په ډیره کمه سترګه ګوری او تر اوسه لا دا خبرو نه ده څرګنده چې طالبان به د هغو قوتونو له خوا چې د دوی ترشا ولاړدی، دی ته وهڅول شي چې د افغان دولت سره مخامخ خبری و کاندې او کنه؟

د سولې د خبرو د پاره د امریکا د دولت د هیئت مشر ډاکټر زلمی خلیلزاد همدا یوه خبره د رسنیو سره شریکوی چې د سولې خبری تر اوسه پوری په بری سره پر مخ روانی دی. دلته د موږ افغانانو سره یو څو پوښتنی د اندیښنې په توګه را پیداکیری او هغه داچې:

– ایا دسولې دا روانه پروسه د افغان دولت او د دی دولت د وسله والو مخالفو طالبانو د پخلاینې د پاره، په لاره اچول شویده او که یواځې د امریکا او طالبانو د پخلا کیدو د پاره؟ که سوله د افغانستان او افغانانو د پاره وی نو بیا ولی تراوسه چې د ګاونډیو په شمول د دی جنګ نه متاثری ټولی خواوی پکې را شریکی شویدی خو افغان دولت اویا که بهتره و ویل شي افغان ولس ته پکې د ګډون حق نه دی ورکړ شوی؟

– افغان ولس مشر محمد اشرف غنی په کابل د ټول افغانستان نه د راتولو شوو ځوانانو په غونډه کې په څرګنده توګه و ویل چې « د جنګ کیلی به په راولپنډی او اسلا آباد کې وی خو د سولې کیلی په کابل کې ده» ددی خبری مفهوم دا رسوی چې د افغان دولت سره له خبرو پرته دی وطن ته نه سوله راتللی شي او نه بل څوک د احق او صلاحیت لری چې د افغان دولت له قناعت پرته د سولې خبری بریالی و بولی. ایا د امریکا دولت د افغان ولسمشر دی خبری ته چې د ټول ملت خبره ده اهمیت ورکوی کنه؟

– یوه ډیره عجیبه خبره داده چې ډاکټر خلیلزاد وایی چې امریکا د افغانستان نه په عاجله توګه د خپلو عسکرو غوښتونکی دی نو افغان دولت هم باید په دی برخه کې د عجلې نه کار واخلي. پوښتنه داده چې ایا ښاغلی خلیلزاد یا د امریکا دولت په دی نه پوهیری چې که د سولې د راتلو د پاره ټول لوی او واړه خنډونه له منځه لاړ نشی، دا ډول سوله به د څومره وخت د پاره دوام وکړی؟ ایا دا ډول سوله به د افغان ولس او حتی نړیوالو د پاره یوه نوی فاجعه تر شاه و نه لری؟

د پاڼو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له الیرلو مخکې په خیر و لولئ

– که امریکا داسی سوله غواری چی خپلی غوښتنی په طالبانو ومني او د طالبانو غوښتنی چی عمده غوښتنه یی د افغانستان نه د دوی د پوځونو وتل دی، دوی ومني، نو په دی صورت کی څه کوی؟ ایا طالبان بیرته قدرت ته رسوی؟ ایا د موجوده دولت نه چی د همدوی محصول دی د حمایی لاس اخلی او په میدان کی یی خوشی کوی؟ ایا د دوی په ادعا دغه د اوه لسو کلونو لاسته راوړنی، لکه مدنی حقوق، د بنحو حقوق، اساسی قانون، پارلمان او نور او نور باید د کوم سرنوشت سره مخامخ شی؟

– که داسی قبوله شی چی د افغان دولت سره له مشوری پرته د سولی پروسه پر مخ و لاره شی او د یوی شیبی د پاره دا هم قبوله کړو چی طالبان بیرته د امریکا له خوا قدرت ته و رسول شی، آیا په دیصورت کی به د جگری یو کاملاً نوی باب را منځ ته نشی او د اولسو کالو په اوږدو کی به د سلگونو زره د افغان ځوانانو د وطن د ساتنی په نوم دشهیدانوپه وینو یوه ډیره ناوړی معامله نه وی شوی؟؟

– ایا امریکا او د هغوی سره په خبرو اخته طالبان په دی نه پوهیږی چی د افغان دولت او په مجموع کی د افغان ولس سره د خبرو او مفاهمی پرته به د سولی خبری بی نتیجی وی؟ او ایا له سولی پرته طالبان کولی شی چی د توپک په زور لکه د پخوا په څیربیا دولتی قدرت ته ورسیري؟

– یوه ډیره مهمه پوښتنه داده چی، موجود افغان دولت خو په حقیقت کی د امریکا او د هغه دنورو انډیوالانو په مرسته خپله ورځ چلوی، ایا د طالبانو سره د روغی جوړی نه وروسته به هم دافغانستان سره مرستی ادامه ولری او که ختمی به شی؟ که دا مرستی ختمی شی ایا دا دولتی موجود تاسیسات به بیا د داخلی داره مارانو او بدنیتو همسایه گانو له لوری تالا ترغی نشی؟ د سولی د خبرو په اجندا کی به دی مطلب ته ځای ورکړ شوی وی کنه؟

– دا او داسی نوری ډیری پوښتنی شتون لری چی ښاغلی ډاکټر زلمی خلیلزاد یی دیوه افغان امریکائی په حیث، چی د امریکا د مداخلی د لومړی ورځی نه تر ننه پوری په فعاله توگه د افغان په دی روانه ستره غمیزه کی ورگډ دی، په پام کی ونیسی او دا په اثبات ورسوی چی د سولی روانه پروسه یوه پراخه، هر اړخیزه او د جگری د ریښتینی پای ته رسیدو د پاره را منځ ته شویده، نه د یوی بلی تراژیدی د پیل د پاره. د دی خبری د ثبوتولو په منظور ښاغلی خلیلزاد باید دی پروژی ته د یوه داسی ماموریت په سترگه و نه گوری چی یواځنی هدف یی د یوه معین وخت د پاره د حق الزحمی تر لاسه کول وی، بلکی داسی یو عمل باید تر سره کړی چی د بری په صورت کی افغان ولس دی ښاغلی ته د « نوبل » د سولی د جایزی د ورکړی د پاره وړاندیز و کاندی. دا کار هغه وخت امکان لری چی نور د جنگ په نوم په افغانستان کی د چا ژوند وا نه خستل شی او دا هیواد د نړی د نورو هیوادونو سره د سالمو انسانی اړیکو په لرلو، خپل سوله ایز ژوند ته ادامه ورکاندی. په همدی هیله.

پای